

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre. . . .	Ptas. 1'00
Un nombre. . . .	" 0'20

Nombre 10.—15 Novembre 1908

Redacció y Administració
Plassa d'en Perpinyá, 4.—Granollers.

Obra nova

LLARS APAGADAS

DRAMA D'EN

J. VIDAL Y JUMBERT

Preu: 2 pessetas.

De venda: Feliu Estaper, Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá

PLAZA DE LA CORONA, 5

GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

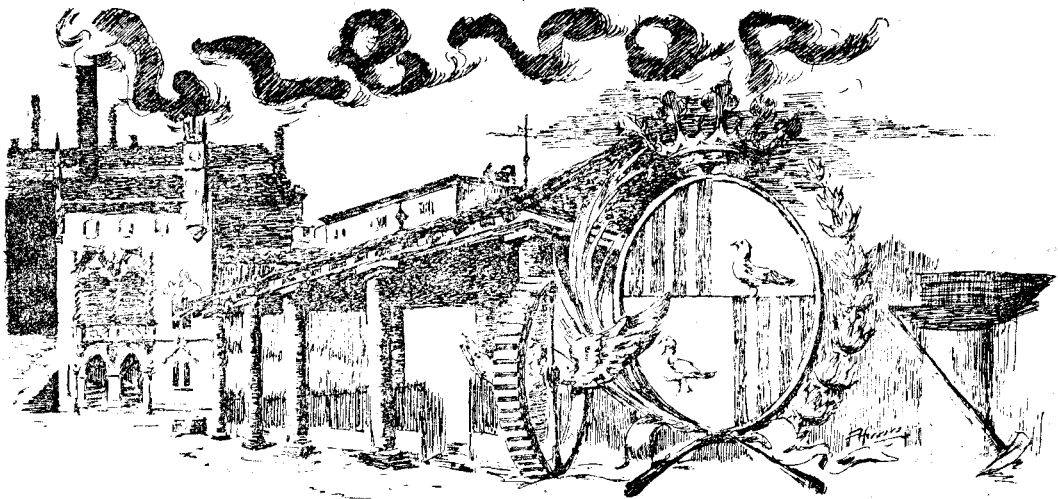
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

Carbones Minerales

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

Caldrà que parlém de la "Llei d'Alcohols," quin projecte, projecte de modificació de la llei Osma tant revol ha promugut, i que actualment s'está discutint en el Congrés.

De moment hi ha dues tendències ben marcades entre'ls diputats que la combaten, representants de comarques vinícoles; uns s'avenen á fer concessions com a mide de transacció presentant com á solució un projecte de rebaixa á lo assenyalat pel ministre, i altres inspirantse en la realitat, i portantse segons demanen llurs electors, s'oposan á que cap impost, chic ó gros gravi la destilació dels vins sobrers.

No deu pas cabrer dupte que la raó está de part dels diputats catalans defensant la lliure destilació, combatent tant el pla del ministre com l'esmena dels diputats proposadors de la concordie, i mes trovantsos com ens trobem en una época'n que l'excés de producció deixa molt mal parats els interessos dels viricultors.

En les comarques vinícoles hi ha qui guarde en

llurs cellers vi de dues cullites, no sabent, per lo tant, ni ónt col·locarlo, ni civrant per enlloc remei que posi fi á tant desesperadora situació; sols en la destilació dels vins sobrers s'hi veu una esperança, car no tenint surtida i haventí excés de producció el cremar el vi no hi ha pas dupte que 's una solució.

El ministre creu que aixó es materie d'impost; nos tres diputats creuen lo contrari; els vnicultors deien sentir llur llastimosa veu demanant á ses representans en Cort no cedeixin, puig es poblema de vida ó mort la aprobació ó no aprobació del tant remenat i discutit projecte de llei.

Hem de creurer, que la raó s'imposará i s'escoltará á la vritat, que avui está posada en boque dels agricultors interessats, en que no s'aprobi, empró per altre part i jugan interessos tan oposats, se veuen tantas cosas dintre la politique, i la forsa del número es tant eloquent, que'n front d'ella no hi ha raó que hi valga i podrie molt ven esser que passés avant á pesar de la protesta i raonaments ven argumentats en contra, dels que n'han de surtir perjudicats i de llurs defensors, encar que, d'aprobarse, naixerá morta com morta nasqué la que's pretén modificar.

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baja San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".=BARCELONA.

Tots contra Granollers

Procuro sempre deixarme portar per l'optimisme, no sols al formar judici de las personas y de las accions, sinó també del pervenir de les coses.

Malgrat el meu temperament y el meu hábit favorables a les intencions dels meus consemblants, al venturós desenrotllo dels aconteixements y a la esperança de somrientas auroras, me sento desde fá temps cada dia mes pessimista, respecte a la intensitat y al esplendor de la vida de Granollers.

Y es lo pitjor que'ls meus temors quedan contrastats per una serie de fets molt diferents, que ofereixen no obstant, una mateixa y sola ensenyança: la de que nostra preuada Vila va retrogradant en lloch de progresar, va decantintse y va morint pausadament.

No es una opinió personal, es una idea que obsesiona a molts ab qui he parlat de la situació moral d'aquesta Vila, idea que ve corroborada per lo que tots podém veurer fent memoria.

Per culpa de tots els qu'hem nascut a Granollers y dels que hi han vingut a conviure ab nosaltres, aqui no hi ha organisme social ab vida pletórica, ni propòsit decidit de cambiar la manera de ser del actual moment histórich local.

Aqui no hi há entitats que vulguin fer cultura, ni obra social, aqui no hi há iniciatives, aqui no hi há esperit de cooperació o pera fins colectius.

Aqui no hi há res que puguí significar una esperança. Pot comptar Granollers ab valors individuals, ab homes que separadament pensin fondo y sentin alt, però en conjunt no hi há ideals, ni organismes, ni realitats, ni possibilitat sisquera de formarse ilusions sobre'l demá de Granollers.

Aqui hi há gent de todas las ideas políticas, hi há entussiasastes adictes als partits polítichs, pero'ls nostres paysans o no fan política o's preocupan tan absolutament de la política de fora casa, de política general, que no tenen temps de fer política per Granollers; no en el sentit de lluytar els uns per anar contra dels altres, sino en el de treballar tots plegats per el bé del nostre poble.

No hi fa res que la gent siga catalanista o autonomista, monárquica o republicana, tradicionalista o

futurista, si sab ser al mateix temps amant de Granollers.

Mes per dissort no passa aixís, sino tot lo contrari. Las forsas socials de nostra Vila o permaneixen inactives o's mouen solzament pera sumar energias a las de altres localitats, que sense'l nostre esforç també farian.

Aqui va celebrarse, potser primer que en lloch, una festa escolar, a pesar d'aixó y de que en la recent festa escolar de Barcelona, varen obtenir distincions els mestres, els alumnes y les corporacions o'ls particulars protectors de la ensenyança y de que en la llista hi figuraven tots els pobles de la provincia, el nom de Granollers quedá en la obscuritat.

Aqui va manifestarse, abans de concretarse en moviment polítich general, l'esperit de Solidaritat Catalana. Malgrat aixó aquest va ser l'únic districte ahont no's va celebrar ni un sol acte solidari, mentres que fins en els poblets més humils feyen acte de presencia.

Aquí hi ha republicans radicals que han pres part decidida en actes organitzats per els seus correligionaris a Catalunya y en altres regions espanyolas. Aixó no obstant, no han fet res per el espadiment de Granollers.

Aquest districte, clasicament ministerial, aquest districte monárquich, aquest districte que ha aparegut, com adicte a tots els ministeris, no ha intentat o no ha lograt que en un o altre dels viatges que ha fet a Catalunya S. M. el Rey, hagi resolt com li correspon ferho, extendrer per aquesta comarca les excursions que per tota la regió ha realitzat el Monarca.

Y Granollers va quedant a rerassaga de altres poblacions. Y tots aquets fets que sembla que sols haurien de ser respectivament lamentables pera els mestres, alumnes o protectors de la ensenyança; per els solidaris, antisolidaris o pera'ls ministerials, son ben tristos pera qui estimant a Granollers, veigi la deixadesa de tots plegats, la deixadesa dels nostres pera tot lo nostre; la indiferencia de Granollers que sí te dugues generacions més, com la nostra, será un camp de soletat, en el que vindrán á plorari sobre la tomba dels nostres predecessors, aquells que temps a venir, malehirán la memoria nostra.

JOSEPH COMA.

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÁ DALMAU.

(Continuació.)

Al seu davant, les dones del poblet aplegaven entorn d'elles l'aviram y fins les eynes, ab tremença, ja fictícia unes, ja ingénua moltes d'altres, de que se'n apoderés mentres passava; y deixaren que'ls goços s'arripessin als parrachs que'ls malvestien, sense trencar els seus lladruchs ab la veu imponent de mestressa. Els brivalls els escarnien, ranquejant els uns per similitud ab ell, guinyant els ulls per ridiculitzar a n'ella, y quant l'impunitat del lloch els hi permetia, a cops de roch esbravaven la aversió contra els desventurants errants, aversió recullida dels seus pares, y que'n les testes primitives s'hi traduïa ab una demostració molt més injusta.

Y el cop fatal vingué. Ja ells se la sentien la atmósfera ofeganta creada al seu entorn: ja, ab els batechs del cor, vibra ven dintre seu contínues menaces qu'ha vien rebut de tot el poble; ja'ls hi repercutien constantment a les orelles les induccions a que deixessin en pau al poble mort, y que retornessin al vagamondex d'avans, o qu'anessin a fer niu en altres terres. Y esperaven resignadament que descarraguesim a sobre d'ells totes les males passions qu'anaven congriant-se, y, per no atuir se, se dissimulaven l'un a l'altre.

Un jorn, la nova corregué de qué en el poble hi havia una greu passa, que encomanant se arréu, arréu de les famílies, atuia rapidament als infectats; que ja al-

guns d'ells, se trobaven a les portes de la mort, y que tothóm estava amenaçat de tal malura... Y tot el poble, d'ensá de la primera nova, va senyalar concretament als qui havien dut tal flagell en el veinat, ab la seva miséria y deixadesa...

Una vella compassiva 'ls avisá; devien deixar el poble desseguida, perquè s'havia tramat un disbarat en contra d'ells... Els més fornits, s'havien conjurat pera esbargir, a les bones o a les males, el letal alberch dels dos captayres y havien promés, resoltament, esterminar aquella llar que de tal manera sotragejava l'agonia d'aquell poble.

Y ells s'esperdiren; y ab la sensació del perill proper, sense refiar se ni un moment d'obtenir misericórdia dels pobres ofuscats, començaren a aplegar les seves escurrialles de miseria; y's preparaven frissosament, enguniosament, per tornar a carregar se el sach de llurs pobreses, deixar la llar ahont els hi quedava el millor tros de la seva ánima, y tornar al viure de les llargues carreteres, de les nits sense un dossier, de les fams aterrades... Però com a preuat tresor qu'havia germinat en la llar santa, ella portava al dintre una nova vida ja ansiosa de llum y llibertat, una nova vida que ab l'amor que sabrien infiltrar-li, seria'l reliquiari de les seves ilusions, de la seva felicitat, de la seva vida.

Aixis sortiren del poble al ferse fosch, sentint darrera d'ells un mormull de tempestat humana, que semblava bruelar al te-

nir que deixar escapar la seva presa. Y ja, negra nit feta, del cim del primer turó aont van deturar-se a reposar del cansament de tantes sensacions, vegeren una ampla flamarada abraçar la llar antiga, llangotejant ab els seus brants a tot el poble, y enviant-els-hi un darrer raig de escalfor y un adeu etern de benvolença.

Y ells, tant tristos, tant sols, tant lliures, sanglotaren durant tota la nit.

IV.

Plovia.

Els vianants, a la darrera llum de cap vespre, divagant la vista a tots entorns, buscaven un racer aont passar la nit.

La dóna, ab la feixuga càrrega del vinent filló, s'apoyava al muscle del marit, qu'ab el sach a l'altre y arrossegant perennement la cama atrofiada, renegava les més violentes imprecacions contra el destí.

Després de les caricies de la llar, els dos esposos no havien tingut un petit moment de calma: petjant continuament la pols de les carreteres, veyen anar sen esfumant dies y dies, sense una nova sensació, sense un petit recort, sense una modulació qu'els hi donés fesonomia per retreure-l en les seves converses, aont no més hi concorrien les memories d'aquella pau frustrada, y l'amargor qu'ara no més els hi produia la feconditat del seu amor.

Y encara les converses eren curtes, indolents, forçades; lo que deya l'un era lo mateix que pensava l'altre... y no més que recorts tristos que'ls hi emmalaltien molt més l'ànima... ¿perqué, donchs, conversar durant les seves correries, si no més feyen que despertar dolors cruents y angojes noves?

En la llar antiga,—la llar única,—s'hi

havien vist com una vella estalagmita, que, creixent pausadament al degotall constant que representava un dia, y l'altre y l'altre, de permanència al mateix lloch, s'anava concrecionant en una base ferma y que desitjava ja esplayar les irrisacions espléndides de tota una gradació de colors nous... però el barbre aconteixement del poble mo ribont, els havia arrancat despietadament del sócol de pau, y havien tornat a rodolar pels nous abismes de la vida.

Y a mida que, pensant en lo mateix, veyen ara en la seva vida de llar més dolces de les que havien sigut capassos de conèixer aleshores, l'odi que s'anava concentrant dintre dels seus cors era encara més intens, y els llabis mormolaven blasfèmies y malediccions contra tothóm.

(Seguirá.)

*****

Del buen gusto en las ciencias y en las artes.

Asunto es este, del que creo son pocos los escritores que se hayan ocupado con especialidad y cuya materia, de no equivocarme mucho, debe estar siempre intimamente unida al estudio de las ciencias y de las artes, para no libar en tales predios mas que los néctares finos y delicados seleccionándolos habilmente de los inertes y los nocivos.

El gusto es una palabra metafórica que se toma del sentido corporal del mismo nombre, por el que nos concede la naturaleza poder distinguir el buen ó mal gusto de los alimentos. El buen gusto es la facultad de percibir placer de las reales bellezas de la naturaleza y del arte y del saber recusar acertadamente de entre ellas, las falsas atracciones del error; es el sentimiento exquisito, justo y fundado de lo bueno y de lo bello; es el recto juicio de lo per-

fecto é imperfecto en todas las ciencias y las artes; es el discernimiento delicado, vivo, puro y exacto de toda la hermosura y perfección de las cosas que constituyen el objeto de las mismas artes y ciencias; es la verdadera *Filosofía* que Aristóteles dice ser la secreta guía en todas las artes; es la *sabiduría* que Horacio señala como principio y fuente de toda literatura; es el *sapere* de los latinos, que bien se vé derivar del sabor ó sentido del gusto.

Tomada así, metafóricamente, bien puede considerarse como un sentido interno, concedido en cierto grado á todos los hombres, ya que puede afirmarse con Blair, que ninguna propiedad de la naturaleza humana es tan general, como la de gustar de belleza de una ú otra especie.

El estudio asiduo de las obras naturales y de las humanas; la continuada meditación de las mismas; el constante ejercicio de ver, de discurrir y comparar, con los principales medios de cultivar aquel sentido interno que hemos antes admitido, adiestrándole y comunicándole el precioso hábito de discernir pronto y facilmente lo mejor, que es lo que constituye precisamente el fino gusto. Así sucede que un pintor, un poeta, un orador, descubren á la primera ojeada en un cuadro ó en un trozo de poesía ó de elocuencia, muchos defectos ó muchas gracias y primores, que no se descubren á los ojos vulgares, solo capaces de percibirlos con el tiempo si consiguen aquel discernimiento. Así el buen gusto viene á ser, según expresión de Capmany, el microscopio del juicio, pues hace visibles las mas minuciosas condiciones de defecto ó perfección de las obras que á aquél se sujetan.

Con lo que dejamos dicho, fácil es colegir que la posesión del buen gusto, es igualmente necesaria para el cultivo de las ciencias y el de las artes, si se quiere escojer con acierto en los primeros los hechos que han de constituir su cuerpo de doctrina, y en los segundos, los objetos aptos para la imitación. Allí, lo útil determina la elección, aquí lo bello. Pero por una singular armonía, que no se puede admirar bastante, lo útil, en la naturaleza, se halla casi siempre allí mismo donde está lo bello.

El que atendiendo meramente á la gravedad de una obra, desdeña los consejos del buen gusto en la exposición de la misma, suele muchas veces perder todo el fruto de su trabajo.

P. LLORENS.

Tornant la pilota

Al dirte jo ma passió
recordo que'm vares dir:
—Si algun dia'm caso jo,
te de sé ab la condició
qu'ell me puga mantenir.—

Al punt me vaig apartar
veyent ta conveniencia;
vaig procurarte olvidar,
y al final ho vaig lograr
ab no poca paciència.

Vas tenir un altre aymant
que podia mantenirte,
puig de rich ho era bastant:
comprengué qu'era farsant
ton amor, y va aburrirte.

Després d'ell, altre promés
que tresors podfa darte:
Conegué que pels dinés
l'adoravas en excés
y també va abandonar-te.

Y ara ja desenganyada
fins me fas lo jurament
qu'estás de mi enamorada,
y que olvidi ta passada
me dius ab penediment:

Mes jo't contesto, Assumpció,
lo que tú á mí'm vares dir:
—Si algún dia'm caso jo,
te de sé ab la condició
qu'ella'm puga mantenir.

JOAN VIA.

*****

Brots d'història

Al entrar un mariner dins un barco que surtie
pera las Indies, li digué un filosof:

- Amic meu; aont morí vostre pare.
- En un naufragi respongué'l mariner.
- I'l vostr'avi.
- De la mateixa manera.

—Com es dones, diu el filosof, que tingueu valor pera ficarvos allà ont tots vostres avant-passats hi han trovat la mort?

—Señor filosof, replica'l mariner, am tot aço que'm dieu, cree teniu raó; no obstant, voldrie que'm diguesseho aont morí vostre pare.

—Molt ben cuidat en un llit.

—I'l vostr'avi.

—Igualment.

—Si que's estrany, dones, que havent tots vostres avant passats mort en un llit, tingueu valor pera ficarvosshi?

DEL FRANCÉS PER B

*****

Remembrança

DEDICAT Á P. M.

II.

Avançada la tarda y la professó estava á punt d'eixir de l'església. L'ambient s'havía canviat. Una quietut reverent dels habitants del llogaret ho demostrava. ¡Ja surt! ¡Ja surt! Homens y dones, vells y joves, tothom s'agenollava al passar la Divina Magestat.

Tot seguit venien les reliquies dels Sants Martres del poble á quals tothom en car rendía adoració genoll en terra fins háver passat per llur devant. L'Ajuntament y acompanyament ab lo Batlle y Jutje *vara en ma*, presidint l'acté indispensablement típic de quasi totes les poblacions catalanas. Darrera la *Justicia*, com diuen ells, hi anava tot lo poble en pilot y sens ordre; els vells ab ses barretines morades y les velletes ab sa tradicional caputxa negra, costum que'ls habitants del poble serven ab gran amor de sos avant-passats.

Tothom satisfet, la *festa* semblava que se le vegés caminant á pas llarg puig encar no semblava hagués acabat un *número*, que ja començaba l'*altre*.

Després de dos ó tres balls dançats empro, entre dos llustros, desseguit l'hora bona pera sentir el cornetins en la també acostumada de temps immemorial *tocada* á l'Alcalde, s'atancaba. Tothom hagué enlestit prompte de sopar pera acoblarse á la plaça devant de la Casa del Poble. Tothom hi porta llurs convidats á oir la serenada..... á poca estona vegí á n'Ella recolçada en aquell mateix balcó del matí, encar no ben habillada y preparada pera sortir al *sarau*, no obstant, lluhia ja son capet bufó, tancat per sa abundosa cabellera rossea, d'un ros d'or, suaumant ondejada com les ones del mar en temps de bonança. Per entre mitj de fustes y boixos la contemplava mitj á les fosques y'm semblava encar més bella com més desdibuixada, puig diverses penombres l'enrotllaven ben sovint en diferents sentits bo i clapejant sa figura escayenta, y l'hi donaven un tó misteriós de Dea mitològica que convidava á adorarla.

La serenada acababa, ja tocaven aquell darrer wals tant esverat, tant aixordador, ahont tothom hi treballa com diu molt be la gent del poble. Lo moviment aumentava entre la fadrinalla pera començar el ball de nit.

Lo rustech envelat havia ja mudat de fesomia. Els llums, l'animació, les rialles l'havien transformat en un mitg paradís. El jovent friços, dret, entre ball y ball, se passajava pèl mitj fent comentaris propis d'aytal diada. Tothom anava al mateix lloch, tothom anava á *sarau*. Entremitg de moltes y xamoses noyes hi vaig veurer de cop la nina dels meus ulls, riallera, hermosa..... destacantse com estrella més grossa y'm més brillo que les altres.

No sé perquè, pero fou ab tímidesa que m'hi vaig atancar pera recterarli de paraula la salutació que ja ab mos ulls l'hi havia donada.

Ja s'es arriat l'instant sospirat! Tots dos ple-gats, ella donantme el braç ens passejavem confosos per entre mitg dels balladors. La *cobla* refilava una bonica y quieta *americana*, una *americana* de Festa Major, que se'en diu. ¡Ja l'hi podia dir tot lo que florís en mon cor y eixís en mos llabis! Jo ab sort, mirantla y provant de seguir el compás, res ó quasi res l'i deia, res ó quasi res l'i sabia dir..... la miraba..... la miraba..... y la miraba.....! Eixía

de mos llavis una mitg-tallada paraula y quasi be no l'acababa. Mon cor tremolava. Sens adonarmen l'hi estrenyia la má que de la meva n'era presonera, y..... l'hi deia ab los ulls..... l'hi deia ab lo cor.... y no l'hi deia res.....!

¡Que'm passava, que no gosés dirli que mon cor era ben seu, que havia triat el d'ella com amorosa companya.... que l'estimava? ¡Potser la poca francesa; potser el poch atreviment; potser les moltes circumstancies que'm rodejaven? Malvinatge les circumstancies y coses totes, si els meus ulls ja l'hi havien dit tot y més de lo que podien dirli mos llavis?

La Festa s'es passada. ¡Quants recorts havia deixat! ¡Quin agre-dolg havia quedat en mon cor! ¡Quin aclaparament d'esperit!

Havíem projectat una forada y ja hi erem á un poble negre, negre de dintre y dels voltants, negre de color y d'esperit, regant sos peus una encisadora riera, com ressaltant ab lo funebre y pahorós del poble, tot apilotat á reclós de sa senzilla empró esbelta esglesia. Tota la familia hi era á la forada, tenia quelcom d'encís el paisatge. Cingles gegantins salvaguardant els horts que á son peu s'extenen criant abundoses y fresques verdures y rics fruiters.

Els reguerons xerraven continuament com per donar color al paisatge. Tot lo dia passarem escorcollant á la Naturalega per xargays y fondalades, fins entrat ja el cap vespre. que'ns arredrossarem al peu d'un petit estany, que l'aygua havia format en un páratje amagat, misteriós, ple de ramatje y espessa boscuria.

Jo en mitj de la colla, macilent, no mes pengaba en que á l'endemá seria el darrer dia de veurela, puig ja's comengaven á arreglar la marxa entre conversa y conversa. ¡Quin dolor no haverme pogut desfogar en dolç esplay parantli de la meva pura estimació! ¡Quina angoixa no haver complert un manament del meu cor! La despedida será trista pera mon cor que está allotjat dintre un pobre d'esperit!

Som á l'endemá. Sonaven les sis en el rellotge del campanar. L'hora s'atengaba pera la marxa. Havia jo contat aquella nit moltes hores pensant y fent exercici en mil formes diverses pera cercar la ma-

nera que la despediria. Havia pensat molt y havia decidit..... no despedirla.

Les set y mitja. Ja s'allunyaven camí enllá, y jo amoixat deixava caure dugues llágrimes boi pengant en lo dia primer aquell, sota un cel blau de fina nuvolada... ..

Ta Tardor havia entrat en la rotllana de la vida, quant totjust en mon cos hi floria el primer esclat de Primavera.

A. C.

Octubre de 1908.

*****

Es precis concedir, en honor á la virtut, que les més grans desgracies que con mouen als homens son aquelles en que cauen per ses propis crims.

ROCHEFOUCAULD.

AVIS

En lo vinent nombre y al passar els rebuts del segon trimestre, repartirèm als nostres volguts suscriptors, lo bonich drama en 4 actes, "El Majordom."

NOVES

El dissapte 31 d'Octubre a la nit, y el diumenge per la tarde se posá en escena per lo senyor Pubill, la inspirada tragedia en 5 actes, del gran autor Sckespeare «Hamlet» Princep de Dinamarca.

La aurcola que porta ja aquesta obra, estesa per tot lo món, ab forma d'ópera y drama, al esser representada aqui en catalá, va fer que tinguessin ab doble motiu una bona entrada.

La senyoreta Roca en «Ofelia» estigué a una altura de veritable artista, puig sería impossible tro-

var un ànima, que en aquells moments no hagués sentit ab emoció la inspiració del paper que representava. Lo senyor Pubill feu un «Hamlet» acabadíssim que li valgué molts aplaudiments, com també el senyor Cosmo ab el de Laerter.

Molt re bé estigué l' senyor Bañeras ab son paper de rey, aixís com els senyors Cabruja, Puigventós, y Alom. També va mirar de sostenir el paper, la senyora Vendrell, si bé son ingeni no es per els papers, creadors de emocions.

Diumenge a la nit fou posada en escena per lo senyor Pubill l' obra fantástica, «La Mà de Mico.»

El senyor Pubill, en la interpretació de son paper, hi posà tot el seu talent, conseguint encarnar y fer viure sobre la escena, ab fortaleza y emoció una figura tan difícil y complexa, com la que representava.

Un merescut y sorollós aplauso coroná la seva molt aprofitosa tarea, aixís com també la dels senyors Puigventós y Cosmo, al ensemps que per la senyora Vendrell, si bé repetim dits papers no fan per ella.

Per fi de vetlla y per lográ treure la emoció passada, interpretarem tots magistralment bé, «Els Savis de Vilatrista.

Dissapte dia 7 de Novembre, fou posat en escena per lo senyor Cosmo, lo gran drama del genial autor, Angel Guimerá, «La Filla del Mar.»

La senyoreta Roca, demostrá una vegada més y d'una manera naturalíssima, en son hermos paper d'Agata, ses apreciables cualitats d'artista; en la representació de tan delicats papers.

Confessem ab tota sinceritat, perque es dir la veritat, que en la execució el Sr. Cosmo del excelent papér de Pere Martir, tingué molt que desitjar; ja no es el primer cop que observém que dit senyor fia

massa en lo que pot de si mateix, y no's capfica en voler estudiar de veras un paper.

Lo darrer acte, resultá ab una gran fredor, puig que un bon actor l'haguera fet esclatar ab eterns aplausos.

La senyoreta Serrano no estigué tampoch acertada com altres cops, empró si, el senyor Pubill en el paper de Cinquenas y els senyors Serrano, Bañeras, Alom y Puigventós.

Finalisá ab la xistosa pessa en un acte, titulada «Per Massa bó», prenenthi part les senyoretas Serrano, Vendrell y Castro y los senyors Bañeras, Cabruja y Puigventós, que feren passar un divertit rato al públich.

Per lo molt que'ns plau, volem publicar integra la convocatoria següent; recomenant nostres llegidors que's compenetrin be de llur interés.

«En la reunió de cooperadors, cebrada en la Cambra Agrícola el dia 20 del prop passat Setembre, se va acordar, en principi, la celebració del segon concurs de premis á la *Virtut, Mérit y Trevall* per la festa major de 1909; y haventse de nomenar la Comissió Organitzadora del mateix, tenim el gust de convidar á V. á la reunió que pera dit objecte tindrà lloch en la Cambra Agrícola Oficial del Vallés, carrer de'n Sans n.º 41, el diumenge, dia 15 del corrent, á les 4 de la tarda.

En vista del falaguer resultat que tingué el primer concurs, fora una verdadera llástima que en els anys successius deixés de celebraarse un acte que tant honra á la població que'l porta al cap; per lo que no duptém que V., aymanant com el que més, de la prosperitat de nostra benvolguda Vila, acudirá á nostra cita, per qual favor li quedarán sumament agrahts sos affs. S. S.»

Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

Monte-Pío Catalán de Quintas

El mas antiguo de todos.

Ha suscrito más de 18000 pólizas.

Ha pagado por redenciones más de DOCE MILLONES de ptas.

Este Monte-pío que ha practicado las liquidaciones de todas las series y ha devuelto siempre los sobrantes, convoca de nuevo á asociacion general á los jovenes de las cuatro provincias de Cataluña por solas **650 ptas** de capital.

REPRESENTANTE EN ESTE PARTIDO. = CARLOS GUIMERÁ Plaza de la Corona 5, GRANOLLERS

V^{DA} DE P. BOZET

REPRODUCCIONES
ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO
AUTOTIPIA
ESTEREOTIPIA
TRICROMIA

Aribao, 9. Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBO

IMPRESA Y RELLEUS: TREBALLS ECONOMICHS, MATERIAL MODERN PERA OBRERS Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS PERA L'COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Aceltes, Grasas y Comestibles

SUCURSALES

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

Aceltes y Grasas Lubrificantes

DEPOSITOS

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich
ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

Ebanistería moderna
 DE
Jerónimo Sors
 Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.
 Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

Objetos de escritorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones
 DE
JOSÉ XIRAU Calle de San Roque, 1
 * GRANOLLERS *
 Acaba de completarse una extensa colección de .....
 ..... vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

Oficina de Farmácia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.

MOSAICOS E F ESCOFET & C
S en C
Ronda San Pedro 8 Barcelona